

Miről szeretnél ismertté válni?

Suhai György

2010.10.12.

Nehány évvel ezelőtt, amikor Amerikában voltam, kaptam egy emailt egy barátomtól, amiben arra kért, hogy vegyek neki egy iphone-t (kint sokkal olcsóbb volt, mint itthon)... Minek az neked? Van egy Blackberry-d! – kérdeztem. Igen, mondta, de a multkor megláttam az egyik barátom kezében egy iphone-t és olyan jól nézett ki! Én is akarok egy iphone-t. Hát lett egy kis beszélgetés a dologból... Kiderült, hogy ez a srác az iphone által szeretett volna ismertté, vonzóvá, értékké, boldoggá válni. Azt akarta, hogy amikor az emberek meglátják, felkiáltssanak: „Nézd ott jön az a srác az iphone-nal!”

És te **MIRŐL SZERETNÉL ISMERTTÉ VÁLNI?**

A történet: *Ők pedig ezt mondták neki: "János tanítványai gyakran böjtölnek és imádkoznak, ugyanígy a farizeusok tanítványai is; a tieid pedig esznek és isznak." Erre Jézus így válaszolt: "Rávehetnétek-e a násznépet, hogy böjtöljön, amíg velük van a vőlegény? De jönnek majd napok, amikor elvétetik tőlük a vőlegény, akkor azokban a napokban böjtölni fognak." Mondott nekik egy példázatot is: "Senki sem tép ki foltot új ruhából, hogy régi ruhára varrja, mert így az újat is eltépné; és nem is illene a régihez az új ruhából való folt. Senki sem tölt új bort régi tömlőbe, mert az új bor szétrepesztené a tömlőt, és elfolya, sőt a tömlő is tönkremenne. Hanem az új bort új tömlőbe kell tölteni. Aki pedig óbort ivott, az nem akar újat, mert ezt mondja: Az óbor a jó." (Lukács 5:33-39)*

Jézus és tanítványai egy örömlakomán vesznek részt, amit Lévi, a frissen megtért vámszemző szervezett, mivel óriási öröme lelt, amikor Jézus tanítványává lett. Nem tudja és nem is akarja elrejteti az örömét. Persze a farizeusok és írástudók most is árgus szemekkel figyelik Jézust, hogy beleköthessenek. Azt mondják: *"János tanítványai gyakran böjtölnek és imádkoznak, ugyanígy a farizeusok tanítványai is; a tieid pedig esznek és isznak."* (33.v) Hogy lehet az, hogy mi itt böjtölünk meg imádkozunk, miközben to ünnepeltek?

Miért jönnek a farizeusok a böjttel, meg az imádsággal? Mire való a böjt?

Az ÓSZ-i rendelkezések része volt, tehát egy Istentől kapott jó rendelkezés. A célja mindig is az volt, hogy megtagadva minden fizikai kívánságot és világi dolgokat minél jobban átélhessük, megtapasztalhassuk Isten közelségét, jelenlétét. Jézus idejére ez az egyébként áldott, Istentől rendelt gyakorlat, mint az imádság és a böjtölés meg az összes többi vallásos cselekedet egy **új hangsúlyt kapott**. Az emberek, a vallási vezetőkkel az élen elkezdtek **azért böjtölni, meg imádkozni, hogy ezzel próbálják meg kiérdemelni az emberek és Isten elismerését**, elfogadását. *Erről akartak ismertté, fontossá, értékké válni*. Nem azért cselekedték a vallásos cselekedeteket, mert Isten már elfogadta őket, mert már élvezték Isten szeretetét, hanem megpróbálták a vallásos cselekedeteikkel kiérdemelni azt. A vallásos cselekedeteikkel próbáltak bevágódni mind Istennél mind az embereknél. "Nézzétek, mi milyen sokat böjtölünk és imádkozunk!" Ebben próbálták megtalálni az **identitásukat, az Istennel való személyes, meghitt szeretetkapcsolat helyett**. És mi lett az eredménye vallásos erőfeszítéseiknek? Kiveszett az öröm az életükből. Nem tudtak örülni. Jézus ezt a halott, lélektelen és örömtelen vallási rendszert próbálta lerombolni és a farizeusok ezt nem bírták elviselni!

Mielőtt mélyen elítélnénk ezeket a farizeusokat, hadd kérdezzem meg, te miben próbálsz megtalálni az identitásodat? Miről szeretnél ismertté válni? Mivel próbálsz kivívni Isten és az emberek elismerését? Mi az, amit a zászlódra tűzöl? Mivel tetszelegsz Isten és emberek előtt? Mi az, amit szeretnél hogy az emberek megtudjanak rólad egy-egy beszélgetésben? Mitől várod azt, hogy fontos légy, hogy boldog légy? **Mi a te bálványod?**

Lehet, hogy ugyanaz, mint ami a farizeusoké volt? A vallásosságod? Hogy rendszeresen jársz templomba, hogy rendszeresen olvasol Bibliát és imádkozol, hogy próbálsz engedelmessé válni. Hogy rengeteget szolgál. Ezek önmagukban nem rossz dolgok, de ha ebből próbálunk elismerést, boldogságot, fontosságot nyerni, akkor bálványainkká, azaz istenpótlékká lettek. Ha a vallásosságoddal (jócselekedeteiddel) próbálsz kivívni Isten és emberek elismerését, akkor zsákutcába tévedtél.

De ugyanilyen bálvány sokaknak az iPhone vagy valamilyen hasonló kütyü, a Facebook/Twitter, videojátékok, filmek, zenék és zenészek (elkezdés úgy öltözni, mozogni, élni, mint a bálványod), a shoppingolás („shoppingolok, tehát vagyok” olvastam egyszer valahol), a külső/kinézet/öltözködés, a párkapcsolat/szerelem/szex, egészség, pénz, munka, karrier, autók stb. A szívünk úgy működik, hogy bármiből és bárkiből képesek vagyunk bálványt csinálni, hogy megpróbáljuk betömködni azt az Istenformájú úrt, ami a születésünktől fogva ott tátong a szívünkben. A legszembeűnőbb jele annak, hogy *Isten helyett* valamilyen bálványt imádunk az, hogy nincs igazi, valódi, tartós örömünk, csak ideig-óráig tartó élvezetek vannak. Mindig kell valami új, valami még újabb, még izgalmasabb, még vonzóbb, még gazdagabb, még szexibb stb. „Még, még, még, még, még! Semmi nem elég!”

Figyeld csak, mit mond Jézus: *„Rávehetnétek-e a násznépet, hogy böjtöljön, amíg velük van a vőlegény?”* (34.v)

Jézus az esküvői lakodalom képével válaszol. Mi jut eszedbe egy lakodalomról? Milyen érzések ébrednek benned, amikor egy lakodalomról hallasz? Felszabadult öröm, ünneplés, vidámság. Azt mondja Jézus, hogy az ő tanítványait (a násznépet) **olyan nagy öröm jellemzi**, mint azokat, akik egy lakodalomban vannak és együtt mulatnak az ifjú párral. Erről az örömről lehet őket felismerni. Ilyen volt Lévi is, a frissen megtért vámszedő, aki ezt a partyt szervezte. Miért? Mert olyan mély meghitt bensőséges kapcsolatban vannak a tanítványok az ő Mesterükkel, mint amilyen meghitt bensőséges kapcsolat van egy vőlegény és egy menyasszony között. A Biblia a keresztyén egyházat Jézus Menyasszonyának nevezi (Jel 19:7; 21:9) Vagyis, Jézus ezzel arra utal, hogy ha a böjt és az imádság az Istenhez való közelebb kerülést szolgálja, akkor miért nem hagyjátok abba és miért nem ünnepeltek velünk, ha egyszer Isten itt van veletek, Jézus személyében? Közelebb mint valaha. Gyertek, ünnepeljétek ti is! De ti nem tudtok örülni és pontosan ez mutatja azt, hogy célt tévesztetek azzal, hogy a vallásos cselekedeteitekkel próbáljátok kiérdemelni Isten szeretetét és elismerését, hogy még akkor is komor arccal és teljes erőfeszítéssel böjtöltök, amikor Isten ünnepleni hív! Ti továbbra is a bálványaitokat szolgáljátok! Ezért nincs igazi örömetök még abban se, hogy templomba jártok, hogy fegyelmezett vallásos életet éltek, hogy egyik kütyü után veszitek a másikat, hogy egyik kapcsolatból a másikba ugrotok bele, hogy az egészségi indexetek az egekben van, hogy az összes legújabb filmet megnéztétek vagy, hogy már minden létező blogbejegyzést belájkoltatok, beleértve a sajátotokat is.

Amit én kínálok nektek, mondja Jézus, az olyan mint egy mennyegzői lakodalom a ti halott, öncélú, üres bálványimádásotok helyett! Több helyen is beszél a Biblia erről az igazi örömről: *„Ezeket azért mondom nektek, hogy az én örömöm legyen bennetek, és örömetök teljessé legyen.”* (Jn 15:11);

„teljes öröm van tenálad, örökké tart a gyönyörűség jobbodon.” (Zsolt 16:11); „Veled van Istened, az ÚR, ő erős, és megsegít. Boldogan örül neked, megújít szeretetével, ujjongva örül neked.” (Zof 3:17); „Ne bánkódjatok, mert az ÚR öröme erőt ad nektek!” (Neh 8:10).

Tényleg ez ad erőt neked? És ha ez az öröm kellene, hogy jellemezze a keresztyéneket, akkor mégis miért vagyunk olyan unalmasak, besavanyodottak, megkeseredettek? Talán azért, mert mi magunk is felcseréltük az Istennel való mély meghitt őszinte szeretet-kapcsolatot az Istennek való szolgálattal, egy üres, rideg, gépies, lélektelen vallásossággal, amiből csak épp az öröm hiányzik?

Remélem, nem én vagyok az egyetlen, aki vágyakozik erre a valódi öröme. Hogyan lehet ez az öröm az enyém? Erre válaszol Jézus a felolvasott két példázatban. Melyekkel tulajdonképpen azt mondja, hogy a kettő nem férhet meg együtt! Választanunk kell. Nézzük az első példázatot (a második is ugyanarról szól): „Senki nem toldja az új posztó foltot az ó posztóhoz; mert különben az újat is megszakasztja és az ó posztóhoz nem illik az újból való folt.” (36.v)

Azt mondja Jézus, hogy ha keverni akarjuk a két dolgot, akkor attól csak mégrosszabb lesz a helyzetünk, mégrosszabbul fogjuk érezni magunkat. Hadd szemléltessem ezt egy példával. Tegyük fel, hogy én és a feleségem egy esküvőre vagyunk hivatalosak. Az esküvő előtti napon kiderül, hogy az a ruha, amit a feleségem akart felvenni az esküvőre ki van szakadva és hát már egy kicsit meg is kopott az évek során. Nincs mese, el kell szaladnunk a legközelebbi áruházba egy új ruháért. Amikor hazaérünk egyszer csak azt látom, hogy a feleségem elővesz egy ollót és kivág egy foltot a vadonatúj, méregdrága új ruhából, hogy megpróbálja megfoltozni a régit.

Ki tenne ilyet? Miért akarna bárki is csupán egy foltot a gyönyörű új ruhából, ha egyszer az egész az övé lehet??? Mégis, pontosan ezt tesszük amikor az életünkről van szó. Csakhogy Jézus nem foltozgatni jött a régi életünket, hanem egy egészen új életet akar adni nekünk.

Nekünk sokszor csak arra kellene Jézus, hogy oldja meg a problémáinkat, hallgassa meg a kéréseinket, szüntesse meg a nehézségeket az életünkben, hozza rendbe a házasságunkat, gondoskodjon elég pénzről. De az életünket nem akarjuk egészen átadni neki. Mert az olyan, mint a meghalás. Amikor lemondunk a bálványainkról, amiket talán egész eddigi életünkön át szolgáltunk. Legyen az bármelyike a fenti dolgok közül.

Nekem ilyen volt egy lány... a szakítás olyan volt, mint a meghalás. Nem volt más választásom, hisz ez a lány nem akarta velem együtt rábízni az életét Krisztusra én pedig világosan láttam, hogy Krisztus nélkül nincs jövője a kapcsolatunknak, bármennyire is szerettem volna megtartani a lányt, aki a bálványommá, az életem értelmévé és végső céljává vált az évek során.

Jézus azt mondja, hogy a réginek mennie kell. A réginek meg kell halnia! Különben nem fogjuk megtapasztalni azt az örömet, amit csak ő adhat. Teljes elfordulásra van szükségünk azoktól a dolgoktól, amelyektől mi *Isten helyett* boldogságot, elismerést, szeretetet, örömet várunk, amikre az életünket építettük. És teljes valónkkal oda kell fordulnunk a mi szerető Vőlegényünkhöz, Jézushoz és Benne megtalálni a mi valódi önazonosságunkat és a mi életünk értelmét.

Ez nem könnyű. És bizony mindig lesznek olyanok, akik kitartanak a bálványaik mellett. Erről beszél Jézus amikor azt mondja: „És senki, a ki ó bort iszik, mindjárt újat nem kíván, mert az mondja: Jobb az ó.” (39.v) Túlságosan hozzászoktunk a régihez, túl nagy áldozatokat igényelne, túl sok lemondást. Meg mit szólnának hozzá a barátaim, a szüleim, ha én úgy megváltoznék? Ezért inkább maradunk a

réginél. Még akkor is, ha nem származik belőle semi örömünk. Inkább kitartunk a vallásosság vagy bármely más istenpótlék mellett és éljük tovább az életünket egészen addig, míg felül nem kerekedik annak fájdalma, hogy kitartunk a régi életünk és bálványaink mellett azon a fájdalomon, ami a változással járna. Ez lesz az a pont, amikor már nem fogunk tudni nem váltani. De ez Isten kegyelme.

Hála Neki, mindig vannak olyanok, akik meghozzák ezt a radikális döntést. Ilyen volt Lévi, akinek a pénz volt a bálványa. A pénz istenét szolgálta és mindenkinél boldogtalanabbá, kirekesztettebbé vált az évek során. Ám amikor Jézus tanítványává válik és megszabadul a pénz rabságából, óriási örömben van része és ezért ünnepel Jézussal és a tanítványaival együtt.

Ugyanezt történt Pál apostollal, aki szintén egy farizeus volt és így neki is a vallásosság volt az a bálvány, ami elválasztotta őt Istentől, az öröm igazi forrásától. Így ír a megtéréséről: *„De amelyek nekem egykor nyereségek voltak, azokat a Krisztusért kárnak ítéltém. Sőt annakfelette most is kárnak ítélek mindent az én Uram, Jézus Krisztus ismeretének gazdagsága miatt: akiért mindent kárba veszni hagytam és szemétnak ítélek, hogy a Krisztust megnyerjem.”* (Fil 3:7-8). És tudjuk, hogy ez a Pál apostol írta a Filippibeliekhez írt levelet, amely az öröm levele! Börtönben szenved, kalodába zárva, emberileg nézve semi oka sem lehetne az örömről és mégis azt írja: **„Örüljétek az Úrban mindenkor; ismét mondom, örüljétek!”** (Fil 4:4). Péter apostol ugyanerről a kibeszélhetetlen örömről ír egy nagyon komoly üldöztetések, nélkülözés közepette sínylődő kis gyülekezetnek. Azt írja nekik: **„Akit, noha nem láttatok, szerettek; akiben, noha most nem látjátok, de hisztek benne, kibeszélhetetlen és dicsőült örömmel örvendeztek.”** (1 Pét 1:8). Ilyen körülményektől független, elvehetetlen öröm vár mindazokra ma is, akik átadják az életüket Krisztusnak, akik elfordulnak a bálványaiktól.

Félre ne értsétek. Nem azt mondom, hogy semmilyen örömet nem találhatunk Jézus Krisztuson kívül, vagy hogy a vallásos cselekedeteink önmagukban rosszak lennének. Csupán azt mondom, hogy a bálványaink által kínált „örömök” csak örömmorzsácskák ehhez az igazi örömhöz képest. Mindig lesz egy fanyarú mellékíze ezeknek az örömmorzsácskáknak, élvezeteknek. A baj az, hogy mégis beérjük az örömmorzsácskákkal, miközben Jézus valódi, teljes, tartós örömet kínál nekünk. Ahhoz tudnám ezt hasonlítani, mint amikor az országút szélén megpillantunk egy óriásplakátot, melyen egy Big Mac menü képe van. Fogjuk magunkat, leparkolunk az óriásplakát mellett és elkezdünk örvendezni annak ahelyett, hogy elmennénk a 300 méterre levő McDonald's-ba és rendelnénk egy valódi Big Mac menüt. Ez a különbség a kétféle öröm között!

Nem biztos, hogy el kell szakadnunk azoktól a dolgoktól/személyektől, melyekre bálványként tekintünk (házastárs, pénz, auto, gyermek, egészség, szolgálat, munka stb.). De a hozzájuk való viszonyulásunknak egészen biztos, hogy meg kell változnia. Újra meg újra tudatosítanunk kell magunkban velük kapcsolatban, hogy “nem te vagy a végső megelégtetőm, hanem Krisztus. Nem te adsz értelmet az életemnek, hanem Krisztus. Nem te vagy a boldogságom, értékem, identitásom végső forrása, hanem Krisztus. Nem te vagy a legfontosabb, legdrágább, leggyönyörűségesebb számomra, hanem Krisztus. Nem te vagy az első helyen, hanem Krisztus.”

Emlékeztek mi volt Jézus legelső csodája? A Kánai mennyegzőn megszaportotta a bort, hogy mégtovább tudjon örülni a násznép, hogy az örömük még tovább tartson. (János 2:1-11). Tudjátok mi vár ránk az örökkévalóságban? Mire vagyunk hivatalosak? A Bárány mennyegzői lakodalmára (Jelenések 19:7-9)! Szeretnél te is résztvenni ezen a mennyei örömlakomán? Szeretnél te is együtt örülni a Báránnyal? Akkor erre a lakodalomra most kell jelentkezned. Ennek egyetlen módja a megtérés! S hogy pontosan miből és hogyan is kell megtérni, erről a következő fejezetben lesz szó.

Végezetül következék egy jelenet C.S. Lewis egyik híres regényéből, mely hihetetlenül jól érzékelteti a bálványunktól való szabadulásunk agóniáját. A következő párbeszéd egy angyalszerű lény és egy árny között játszódik le. Az árny egy rusnya vörös gyíkot hordoz a vállán, amitől nem képes szabadulni, és ami olyan erős hatással van rá, hogy egész identitását meghatározza s közben észre sem veszi, hogy csupán árnyékává lett eredeti önmagának. A gyík a mi bálványainkat jelképezi, amelyekből az identitásunkat merítjük és mindaddig, amíg ezeket szolgáljuk, csupán árnyékai, gyenge utánezatai maradunk annak az embernek, akinek bennünket Isten eredetileg eltervezett. Egyedül a bálványainktól való radikális elfordulás / szabadulás következtében válhatunk végre azzá, akik valójában vagyunk ahelyett, akivé a bálványunk tett minket. Íme, az idézet:

- Akarod, hogy elhallgattassam? - kérdezte a lángoló szellem, aki minden bizonnyal angyal lehetett.
- Persze - válaszolta az árny.
- Akkor megölöm - mondta az angyal, és lépett egyet feléjük.
- Jaj, vigyázz! Megégetsz! Maradj ott, ahol vagy! - kiáltott fel az árny, és hátrálni kezdett.
- Akkor nem akarod, hogy megöljem?
- Először nem azt mondtad, hogy megölöd. Eszem agában sem volt ilyen erőszakos megoldással zavarni téged.
- Ez az egyetlen megoldás - szólt az angyal, s égő kezei már nagyon közel jártak a gyíkhöz. Megöljem?
- Ez így már más kérdés. Hajlandó vagyok fontolóra venni, de ez most egy új szempont, nemde? Úgy értem, hogy eddig csak azon gondolkodtam, hogy elhallgattatom, mert hát itt fent... nos, pokolian kínos.
- Megölhetem?
- Erről később még beszélhetünk.
- Nincs később! Megölhetem?
- Bocsánat, nem akartam kellemetlenséget okozni. Kérlek, ne is törődj vele! Nézd, elaludt magától. Most már biztosan minden rendben lesz. Igazán nagyon köszönöm a segítőkészségedet.
- Megölhetem?
- Őszintén szólva, nem hiszem, hogy szükség lenne rá. Biztosra veszem, hogy kordában tudom tartani. Azt hiszem, a fokozatosság sokkal jobb megoldás lenne, mint megölni.
- Semmi haszna a fokozatosságnak.
- Úgy gondolod? Nos, majd alaposan megfontolom, amit mondtál. Tényleg. Tulajdonképpen megengedném, hogy már most megöld, de az az igazság, hogy ma nem érzem valami jól magam. Badarság lenne most megtenni. A műtéthez jó állapotban kellene lennem. Talán majd máskor.
- Nincs máskor. Most vagy soha.

- Lépj hátrább, megégetsz! Hogy mondhatnám, hogy öld meg? Engem ölnél meg, ha elpusztítanád.

- Nem, erről szó sincs.

- De hiszen most is fájdalmat okozol.

- Azt nem mondtam, hogy nem fog fájni. Azt mondtam, hogy nem halsz bele.

- Ó, értem. Azt hiszed, hogy gyáva vagyok. De nem erről van szó. Tényleg nem. Figyelj csak! Hadd szaladjak haza a ma esti busszal, és kikérem az orvosom véleményét! Aztán az első adandó alkalommal visszajövök.

- Ez az alkalom minden alkalmat magában foglal.

- Miért kínoz? Gúnyt űzöl belőlem. Hogyan engedhetném meg, hogy darabokra szaggass? Ha segíteni akarsz, miért nem ölted meg ezt a nyavalyás állatot a megkérdezésem nélkül, mielőtt észbe kaptam volna? Mar rég túl lennénk rajta.

- Nem ölhetem meg az akaratod ellenére. Ez lehetetlen. Nos, megengeded?

Az angyal keze már majdnem érintette a gyíkot, de még nem fogta meg. Ekkor a gyík olyan hangosan kezdett el suttogni az árnyhoz, hogy meg én is hallottam, mit mond.

- Vigyázz - mondta -, tényleg megteszi, amit mond! Megöl engem. Egyetlen végzetes szó az ajkadról, és megteszi. S akkor örökre elveszítesz. Ez nem természetes. Hogyan élnél nélkülem? Csak egy kísértet-féle lennél, nem igazi ember, mint amilyen most vagy. Ő ezt nem érti. Ő csak egy hideg, vértelen, elvont valami. Számára talán természetes ez az állapot, de a mi számunkra nem. Igen, igen, tudom, hogy nincsenek már valódi gyönyörök, csak álmok. De az is jobb a semminél, nem? És olyan jó leszek. Elismerem, egyszer-egyszer sokat megengedtem magamnak, de ígérem, többet nem fordul elő. Csak szép és kedves álmokat adok neked. . . édes, friss és majdnem ártatlan álmokat. Mondhatni, egészen ártatlan álmokat...

- Megengeded? - kérdezte újra az angyal az árnytól.

- Tudom, hogy én is belepusztulok.

- Nem fogsz! De ha mégis?

- Igazad van. Jobb meghalni, mint ezzel a lénnel élni tovább.

- Akkor hát megölhetem?

- A csudába is! Ess neki, mire vársz?! Legyünk túl rajta! Csinálj, amit akarsz! - kiabálta az árny, aztán sírva fakadt: Istenem, segíts! Segíts!

A következő pillanatban akkorát üvöltött fájdalmában, amilyenhez fogható soha nem hallottam a földön. A lángoló angyal kárminpiros markába fogta a harapdáló, tekergő hullót, csavart rajta egyet, és törött gerinccel a fűre dobta.

- Jaj! Végem van... - kapkodott levegő után az árny, és összeesett.

Egy pillanatig semmit sem láttam tisztán. Aztán a közeli bokor előtt megpillantottam egy férfi kétségtelenül szilárd és egyre szilárduló felsőkarját és vállát, majd a még fényesebb és erősebb lábakat és kezeket. A nyak és az aranyszőke fej szemem láttára jelent meg, s ha figyelmemet valami nem tereli el, láthattam volna, hogyan fejeződik be a férfi teljes átalakulása. Hatalmas ember volt, alig kisebb, mint az angyal...¹

Bárcsak minél többen átélhetnék ezt a csodálatos átváltozást és szabadulást a jelenleg rabságban tartó bálványainktól.

¹ C.S. Lewis, A nagy válás, 116-120.